

Arrest

nr. 77 401 van 16 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiïetisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van Basra in Zuid-Irak. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst. Tussen 1981 en 1991 zou u beroepsmilitair zijn geweest. Hierna zou u als automonteur, lasser en taxichauffeur hebben gewerkt. In september 2010 zou u door het Amerikaanse leger als tolk zijn aangeworven op de luchthaven van Basra, op de Amerikaanse militaire basis. U zou er een training van ongeveer een maand hebben gekregen en voor het Amerikaanse leger hebben getolkt bij huiszoekingen en patrouilles. Na 20 dagen werken op de militaire basis van Basra zou u zijn benaderd door een

onbekende op de markt. Hij zou u verteld hebben dat uw einde nabij is vanwege uw werk voor het Amerikaanse leger. Hij zou zich niet kenbaar hebben gemaakt maar u zou ervan uitgaan dat hij behoort tot de radicale sjiitische militie 'al Mehdi'. Enkel deze groepering zou zich gewapend verzetten tegen het Amerikaanse leger. Uit vrees door 'al Mehdi' gedood te worden zou u beslist hebben Irak te verlaten. U zou zes dagen zijn ondergedoken bij uw oom in de 'al Tariq wijk' in Basra. Op 27 oktober 2010 zou u met uw Iraaks paspoort vanuit Bagdad een vlucht naar Istanbul (Turkije) hebben genomen. Vervolgens zou u naar Casablanca (Marokko) zijn gevlogen en verder met een vervalst Zweeds paspoort naar België zijn afgereisd waar u op 5 november 2010 op de luchthaven van Charleroi aankwam en u dezelfde dag nog een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Er dient opgemerkt dat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw vermeende tewerkstelling als tolk door het Amerikaanse leger op de militaire basis van Basra.

Vooreerst kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen van uw aanwerving als tolk op deze legerbasis. Uzelf verklaarde geen enkel document te hebben ontvangen van het Amerikaanse leger omdat u nog in een proefperiode zat. Zo zou u ook nooit enig formulier hebben moeten invullen bij uw aanwerving noch daarna. Anderzijds gaf u wel aan een tijdelijke toegangsbadge te hebben ontvangen die u telkens bij het verlaten van de basis zou hebben moeten afgeven en dus ook niet kan voorleggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5, p. 6, p. 8). Hierbij dient opgemerkt dat binnen de context van zware toegangs- en veiligheidsprocedures die het Amerikaanse leger hanteert op haar militaire basissen, teneinde aanslagen van Iraakse opstandelingen te voorkomen, het weinig realistisch lijkt dat u een toegangsbadge zou hebben ontvangen, ook al was die slechts tijdelijk, zonder ooit enige formaliteit te hebben moeten vervullen. Het is weinig geloofwaardig dat u louter en alleen vanwege uw vriend die als tolk zou werken op deze basis het vertrouwen zou hebben gewonnen van de Amerikaanse bewakingseenheid aan de toegangspoort van de basis en u zich op geen enkele manier heeft moeten laten registreren (zie gehoorverslag CGVS, p. 5, p. 8).

Dient tevens aangestipt dat het zeer merkwaardig is dat het Amerikaanse leger een kandidaat tolk Engels-Arabisch zou hebben gerekruteerd die nog een taaltraining Engels nodig had. U verklaarde, na geslaagd te zijn voor een eerste taalttest, gedurende ongeveer een maand een taaltraining Engels te hebben gekregen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4, p. 5). U zou tijdens de duur van die training niet als tolk zijn ingeschakeld (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Het is bevreemdend dat het Amerikaanse leger, ondanks de vele kandidaten die voor deze vacature zouden hebben gesolliciteerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 9), u met een gebrekkige beheersing van de Engelse taal zou hebben geselecteerd. Uw uitleg als zou u geluk hebben gehad is weinig overtuigend gezien de bijzondere context waarbinnen u te werk werd gesteld. Dat u, die de Engelse taal slechts 'matig' beheerst, quasi onmiddellijk en zonder de minste twijfel door de Amerikanen in dienst werd genomen om als tolk op te treden gedurende toch wel zeer delicate operaties, kan hoegenaamd niet overtuigen.

Vervolgens heeft u gedurende uw asielpcedure tegenstrijdige verklaringen afgelegd die de geloofwaardigheid van uw aanwerving door het Amerikaanse leger verder ondermijnen. Zo verklaarde u bij de aanvang van uw gehoor voor het CGVS gedurende de periode dat u zou zijn tewerkgesteld door het Amerikaanse leger een taaltraining Engels te hebben gekregen van ongeveer één maand. Dit werd hierboven al aangehaald. U zou echter nooit als tolk zijn ingeschakeld door het Amerikaanse leger (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Later tijdens uw gehoor wijzigde u plots uw verklaringen en beweerde u geen taalopleiding te hebben gekregen maar een training in technieken om uzelf te beschermen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Weer later gedurende het gehoor verklaarde u tijdens de periode van uw tewerkstelling door het Amerikaanse leger wel degelijk als tolk te zijn ingeschakeld. Zo zou u drie à vier keer Amerikaanse militairen hebben vergezeld tijdens huiszoekingen naar verdachten van terrorisme. U zou tijdens de ondervragingen van deze verdachten voor de Amerikanen hebben getolkt. Ook op een markt in Basra zou u hebben getolkt voor het Amerikaanse leger (zie gehoorverslag CGVS, p. 8, p. 10). Bovenstaande verklaringen zijn dusdanig incoherent dat zij sterk afbreuk doen aan uw oprechtheid.

Voorts verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS opgetekend door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u werkzaam zou zijn geweest in de keuken van de militaire basis van Basra gedurende een maand. Hiernaast zou u soms ook een beetje als tolk Engels-Arabisch hebben gewerkt voor 'kleine dingen' (zie vragenlijst CGVS, dd. 10/11/2010, p. 21). Voor het CGVS beweerde u geheel anders nooit iets te maken te hebben gehad met de keuken van de militaire basis, tenzij om er zelf uw maaltijden te nuttigen. U zou als tolk en niet als keukenpersoneel zijn gerekruteerd door het Amerikaanse leger (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Geconfronteerd met deze toch wel zeer frappante tegenstrijdigheid gaf u plots aan dat de tolk van de DVZ u niet goed begrepen had. Zo zou u verteld hebben graag in de keuken van de militaire basis te hebben willen werken maar dat dit niet mogelijk was

(zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze uitleg is niet overtuigend. Immers, de vragenlijst werd u in uw eigen taal voorgelezen en door u ondertekend voor akkoord, ook al had u nog de gelegenheid om eventuele fouten recht te zetten. Hierdoor dient afgeleid dat u zich akkoord verklaarde met de inhoud van de vragenlijst. Dient hierbij opgemerkt dat u later tijdens het gehoor plots verklaarde misschien fouten te hebben gemaakt in de vragenlijst omdat u nog vermoeid zou zijn geweest van uw vlucht en door de zenuwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10, p. 11). Ook deze uitleg is niet afdoende. Immers, het betreft hier een omschrijving van uw werkzaamheden op de militaire basis, die de kern van uw asielaanvraag vormen. Immers, u verklaarde door uw werk op de militaire basis in aanvaring te zijn gekomen met de milizie 'al Mehdi'. U zou hierdoor uw land van herkomst hebben moeten verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Over een dergelijke ernstige zaak kan men zich dan ook moeilijk vergissen zelfs al is er vermoedelijkheid of zenuwachtigheid in het spel.

Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweerde tewerkstelling als tolk door het Amerikaanse leger op de militaire basis van Basra. Hierdoor kan er evenmin enig geloof worden gehecht de door u ingeroepen vervolging door leden van de milizie 'al Mehdi', voortvloeiend uit uw beweerde tewerkstelling voor de Amerikanen. Bovendien kon u hiervan ook geen enkel begin van bewijs voorleggen.

U heeft aldus onvoldoende geloofwaardige elementen aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn.

De door u voorgelegde identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en rantsoenkaart bewijzen weliswaar uw identiteit en afkomst uit Basra, welke hier niet ter discussie staan, maar zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in gunstige zin te wijzigen.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus kan krijgen ten gevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiïetische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiïetische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Iraakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Iraakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009

UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers” van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Basra in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Alhoewel de stad in mei en augustus 2010 met enkele grote aanslagen werd geconfronteerd, zijn - volgens verschillende bronnen - de Iraakse politiediensten en het Iraakse leger voldoende krachtadig om een terugkeer van de milities tegen te gaan en de algemene veiligheidssituatie onder controle te houden (zie bijgevoegde SRB “De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak” dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Basra, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Hij citeert artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en toetst zijn situatie en feitenrelaas aan de criteria zoals vastgelegd in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen, rechtsleer en het “*Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refugees*” van UNHCR.

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk formaliteiten moest vervullen om aan de slag te kunnen bij het Amerikaanse leger. Hij legde een ingangsexamen en een taalttest af, doorliep een sollicitatiegesprek en beschikte over een goede referentie. Zijn vriend werkte al een jaar als tolk voor de Amerikanen zodat het aannemelijk is dat deze invloed had bij het Amerikaanse leger. Na te zijn geslaagd op de testen kreeg verzoeker een toegangsbadge en kon hij een proefperiode van één maand beginnen als tolk. Zijn toegangsbadge kan hij niet voorleggen omdat deze, zoals hij meermaals opmerkte tijdens het gehoor, niet werd meegegeven om veiligheidsredenen. Verzoeker zat trouwens nog in zijn proefperiode en zou zelf een toegangsbadge krijgen op het moment dat hij permanent tewerkgesteld zou worden. Dat hij zich op geen enkele wijze moest registreren klopt niet met verzoekers verklaringen. Ter staving citeert hij uit zijn verklaringen van bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS).

Inzake de vaststelling dat hij een taaltraining Engels kreeg merkt verzoeker op dat hij geen Engelse lessen kreeg maar tijdens de maand van zijn tewerkstelling werd opgeleid om in de toekomst zijn job volwaardig te kunnen uitoefenen.

Verzoeker merkt op dat de taalttest die door verweerder werd uitgevoerd slechts drie vragen bevatte. Bovendien treedt hij in België regelmatig op als tolk voor Arabisch sprekende bewoners van het centrum. Verweerder komt overhaast tot de conclusie dat verzoekers beheersing van het Engels slechts matig is. Verzoeker maakte hierover, via zijn advocaat, reeds een opmerking aan verweerder bij schrijven van 30 september 2011. De gestelde Engelse vragen waren te beperkt en oppervlakkig waardoor verzoeker minstens de kans moet krijgen om zijn taalkennis in een bijkomend gehoor te bewijzen. Bovendien rijst de vraag in welke mate een dossierbehandelaar die niet getraind is in de Engelse taal kan oordelen of iemand deze taal voldoende spreekt. Verzoeker meent dat dit niet binnen de bevoegdheid valt van een dossierbehandelaar.

Aangaande de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden aangehaald, stelt verzoeker dat deze berusten op een miscommunicatie bij de vertaling. Aan de juiste vertaling van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kan worden getwijfeld. In het eerste verhoor van verzoeker, afgenomen door de Federale Politie, wordt duidelijk vermeld dat hij als tolk heeft gewerkt. Dit dateert van voor het interview bij de DVZ zodat verweerder ten onrechte besluit dat een tegenstrijdigheid in het spel zou zijn. Verzoeker heeft hierover bovendien per schrijven van 30 september 2011 een opmerking gemaakt ten aanzien van verweerder. Teneinde zich nuttig te maken stak hij soms een handje toe in de keuken. Als hij op de militaire basis was en zich verveelde ging hij helpen in de keuken om bezig te zijn doch dit was niet zijn hoofdtaak.

Verzoeker betoogt dat slechts een beperkt aantal vragen werd gesteld over zijn relaas en de redenen van zijn vertrek uit Irak. Deze waren bovendien oppervlakkig. Hij maakte hierover reeds een opmerking aan verweerder per schrijven van 30 september 2011. Verzoeker citeert zijn verklaringen bij het CGVS en volhardt dat hij werd vervolgd door het Mehdi-leger omwille van zijn werk voor de Amerikanen. Het dossier dient naar het CGVS te worden teruggezonden opdat hij meer informatie en details kan geven.

Aan verzoeker kan geen bescherming worden geboden. De autoriteiten kunnen geen bescherming bieden aan individuele burgers. Ook in het Zuiden van Irak is de veiligheidssituatie niet stabiel en gelet op de beperkte middelen moeten de autoriteiten prioriteiten stellen.

2.1.2. Verzoeker legt per aangetekend schrijven van 13 januari 2012 een kopie met vertaling neer van de overlijdensakte van zijn broer, opgemaakt op 20 november 2011.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Daargelaten of zijn kennis van het Engels al dan niet kan worden omschreven als matig, dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde werkzaamheden op de Amerikaanse militaire basis in Basra op fundamentele wijze wordt ondermijnd doordat hij over de inhoud van deze werkzaamheden verscheidene malen frappant uiteenlopende verklaringen aflegde.

Uit het bij het verzoekschrift gevoegde gehoor dat op 5 november 2010 werd afgenomen door de Federale Politie blijkt dat verzoeker tijdens dit gehoor slechts verklaarde dat hij banden had met de Amerikanen en dat hij voor hen optrad als tolk (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3).

In de vragenlijst verklaarde verzoeker echter: *“Op de luchthaven werkte ik in de keuken (militaire basis). Soms werkte ik ook een beetje als tolk voor kleine dingen”* (administratief dossier, stuk 7, p.20-21).

Bij het CGVS verklaarde verzoeker dan weer dat hij niet wist wie er kookte in de keuken van de militaire basis, bleek hij zelfs niet te weten of de kok een Amerikaan of een Irakees was en wist hij niet van welke nationaliteit de personen waren die het eten opdienden. Vervolgens werd aan hem gevraagd of hij niets te maken had met de keuken, waarop hij, geheel in strijd met zijn verklaringen in de vragenlijst, stelde: *“Neen. Ik ging er gewoon eten en vertrok er weer”* (administratief dossier, stuk 4, p.10).

Bovendien verklaarde verzoeker, daar waar hij in de vragenlijst nog aangaf soms als tolk te hebben gewerkt voor kleine dingen, tijdens het gehoor bij het CGVS aanvankelijk dat het weliswaar de

bedoeling was dat hij als tolk zou optreden doch dat hij dit niet heeft gedaan. Hij preciseerde, wanneer werd gevraagd of hij feitelijk als tolk had gewerkt: *“De andere tolk die ik zou vervangen was nog op zijn werkplaats en ik was daar enkel nog voor een opleiding in het Engels en heb nog niet getolkt”*. Voorts stelde hij, gevraagd of hij buiten een opleiding Engels nog andere taken heeft gehad op de luchthaven, uitdrukkelijk en eenduidig: *“Neen, enkel die opleiding Engels”* (administratief dossier, stuk 4, p.4).

Later tijdens het gehoor verklaarde verzoeker, gevraagd naar de aard van zijn opleiding, dan weer: *“Niet echt een training, gewoon technieken geleerd hoe me te beschermen en voorzichtig blijven”*. Vervolgens werd hem gevraagd of hij ook een opleiding kreeg in de Engelse taal, waarop hij antwoordde: *“Neen, ze zeiden dat met de praktijk mijn Engels wel erop zal vooruitgaan”* (*ibid.*, p.7). Tevens beweerde verzoeker nu, ondanks dat hij eerder tijdens het gehoor duidelijk stelde niet te hebben getolkt, dat hij wel degelijk drie of vier keren voor de Amerikanen zou hebben getolkt, en dit gedurende nachtelijke invallen in de woningen van verdachten van terrorisme (*ibid.*, p.8).

In het verzoekschrift en ter terechtzitting, ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, ontkent verzoeker opnieuw dat hij Engelse lessen kreeg, beweert hij dat het zijn hoofdtaak was om te tolken en stelt hij dat hij daarnaast soms een handje bijstak in de keuken (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.6), hetgeen strijdig is met zowel zijn verklaringen in de vragenlijst als met verscheidene van zijn verklaringen gedurende het gehoor bij het CGVS.

Verzoeker tracht het voorgaande toe te schrijven aan een miscommunicatie bij de vertaling en stelt, onder verwijzing naar het reeds aan het CGVS overgemaakte schrijven (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 6; administratief dossier, stuk 3) dat aan de juiste vertaling van het interview bij de DVZ kan worden getwijfeld. Ten aanzien van deze uitleg kan vooreerst worden opgemerkt dat deze hoegenaamd geen afbreuk kan doen aan de hoger vastgestelde onderlinge tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen tijdens het gehoor enerzijds, noch aan de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen wat hij stelt in het verzoekschrift en verscheidene van zijn verklaringen tijdens het gehoor anderzijds. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekers beweringen inzake vertaalproblemen bij het invullen van de vragenlijst geen steun vinden in het administratief dossier en niet kunnen worden aanvaard. Verzoeker verklaarde de tolk die hem bijstond bij het invullen van de vragenlijst goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen deze tolk (administratief dossier, stuk 8). Hij ondertekende de vragenlijst, nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Arabisch, bovendien uitdrukkelijk voor akkoord, waarmee hij tevens bevestigde dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (administratief dossier, stuk 7, p.24). Verder blijkt uit het dossier dat verzoeker, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen in het schrijven ten aanzien van het CGVS, wel degelijk een kopie van de ingevulde vragenlijst heeft ontvangen (*ibid.*, p.25). Bovendien maakte verzoeker, wanneer hij bij het CGVS werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheid inzake zijn beweerde werkzaamheden in de keuken van de militaire basis, aanvankelijk weliswaar melding van vertaalproblemen, doch gaf hij nadien, wanneer hij erop werd gewezen dat hij hiervan bij de DVZ geen melding maakte, een andere uitleg daar waar hij plots beweerde dat hij bij de DVZ nerveus was, nog wat duizelig was van de vlucht en misschien wel fouten had gemaakt (administratief dossier, stuk 4, p.10-11), hetgeen niet aannemelijk is aangezien het de essentie van zijn relaas betreft.

De geloofwaardigheid van verzoekers verklaarde werkzaamheden op een Amerikaanse basis in Basra wordt daarenboven bijkomend ondergraven doordat hij vage verklaringen aflegde. Zo kon hij de naam niet geven van de Amerikaan die hem, vooraleer hij kon beginnen, aan een taaltest zou hebben onderworpen (administratief dossier, stuk 4, p.6). Bovendien kwam hij, gevraagd welke faciliteiten op de basis aanwezig waren behoudens een keuken en caravans voor de Amerikanen en de tolken, niet verder dan te stellen: *“Dat weet ik niet”* (*ibid.*, p.10). Redelijkerwijze kan van iemand die een maand op een Amerikaanse basis heeft gewerkt nochtans enige precisering ter zake worden verwacht.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling op de Amerikaanse basis in Basra. Daar deze tewerkstelling de oorzaak zou hebben gevormd voor verzoekers beweerde problemen, kan aan zijn voorgehouden vervolging evenmin geloof worden gehecht.

Daarenboven legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent het dreigement dat hij zou hebben ontvangen, en dit ondanks dit de enige keer was dat hij werd bedreigd en dit incident de directe aanleiding voor zijn vlucht zou hebben gevormd. In de vragenlijst stelde hij omtrent de persoon die hem kwam bedreigen: *“Hij zei dat ik het land moest verlaten”* (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst, p.22). Bij het CGVS ontkende verzoeker eenduidig dat deze persoon iets van hem vroeg of eiste, ontkende hij tevens uitdrukkelijk dat hij van deze persoon iets diende te doen en gaf hij aan dat deze enkel zei dat hij wist waar verzoeker werkte en dat zijn einde was genaderd (administratief dossier, stuk 4, p.11).

Verzoeker legde bovendien incoherente verklaringen af aangaande de groepering die hem zou hebben bedreigd. In de vragenlijst gaf hij aan te vrezen vermoord te worden door “*onbekende milities*” en gaf hij slechts aan dat hij werd bedreigd door een onbekende, die boodschapper was voor “*een groep*” (administratief dossier, stuk 7, p.22). Bij het CGVS verklaarde hij echter dat hij wist dat deze onbekende lid was van al Mehdi omdat zij de enigen zijn die tegen de Amerikanen zijn en iedereen vermoorden die met de Amerikanen samenwerken. Tevens verklaarde hij, gevraagd naar zijn concrete vrees bij een terugkeer naar Irak, dat hij vreesde te worden gedood door de partijen van al Mehdi (administratief dossier, stuk 4, p.11). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk al Mehdi vreesde, dit zou vermelden in de vragenlijst in plaats van aan te geven dat hij werd bedreigd door onbekende milities.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielaanvraag. Bijgevolg kan de stelling dat onvoldoende vragen zouden zijn gesteld over zijn aansluiting en vluchtredenen, zoals aangevoerd in onderhavig verzoekschrift en in het schrijven dat werd overgemaakt aan het CGVS (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage 6; administratief dossier, stuk 3) niet worden gevolgd. Evenmin kan de algemene opmerking in dit schrijven dat het gehoor snel zou zijn verlopen, nog daargelaten dat het gehoor ongeveer twee en half uur duurde (administratief dossier, stukken 3 en 4), afbreuk doen aan de voormelde concrete en frappante vaststellingen.

De neergelegde documenten vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers aansluiting te herstellen. Zijn identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en rijbewijs tonen slechts zijn identiteit en afkomst aan, dewelke *in casu* niet wordt betwist (administratief dossier, stuk 11: documenten). Wat betreft de overlijdensakte van zijn broer, neergelegd per aangetekend schrijven van 13 januari 2012 (rechtsplegingdossier, stuk 4), dient te worden vastgesteld dat deze slechts wordt bijgebracht in kopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën kan aan dit stuk geen bewijswaarde worden toegekend. Hoe dan ook blijkt uit de inhoud van de bij dit document gevoegde vertaling, nog daargelaten dat de naam van de moeder van de overledene niet overeenstemt met de naam van verzoekers moeder zoals opgegeven tijdens het gehoor bij het CGVS (administratief dossier, stuk 4, p.2) en bij DVZ, (administratief dossier, stuk 8, ‘verklaring’, nr. 12), slechts dat zijn broer zou zijn omgekomen ingevolge “*vuurschoten door onbekenden*”. Hieruit kan derhalve geenszins worden afgeleid dat diens overlijden iets zou te maken hebben met verzoekers beweerde problemen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde aansluiting voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de materiële motiveringsverplichting, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Zijn identiteit en afkomst van Basra worden niet betwist. De beoordeling van de situatie aldaar moet geschieden aan de hand van recente feitelijke gegevens doch de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd dateert van 20 december 2010 en kan, gelet op het onstabiele karakter van de veiligheidssituatie in Irak, niet als actueel worden beschouwd. Ook de richtlijnen van UNHCR van 2009 en 2010 zijn niet voldoende recent. Verzoeker is blind voor de werkelijkheid. Irak valt niet op te splitsen in veilige en onveilige regio's. In alle provincies dreigen geweld en terroristische aanslagen. Gedurende het jaar 2011 zijn er aanslagen gepleegd in de Zuidelijke provincies, met burgerslachtoffers tot gevolg. Ter staving verwijst verzoeker naar een artikel uit de morgen van 24 november 2011 en een Brits reisadvies inzake Irak. Bovendien wordt de subsidiaire beschermingsstatus die is toegekend aan mensen uit Zuid-Irak (nog) niet ingetrokken wat betekent dat het nog niet 100% veilig is om mensen terug te sturen. Schijnbare stabiliteit is onvoldoende om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk artikel van de door hem aangevoerde richtlijn hij *in casu* geschonden acht noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt de schending hiervan niet dienstig aangevoerd.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande *sub 2.2.*

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub 2.2.* gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoekers stelling als zou de informatie in het administratief dossier inzake de veiligheidssituatie in Basra, zijn regio van herkomst, niet meer actueel zijn, dient te worden opgemerkt dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie geenszins kan worden afgeleid dat de situatie in Basra van die aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4 en 5). Uit het Britse reisadvies, dat tot doel heeft reislustige onderdanen van het Verenigd Koninkrijk te adviseren inzake geplande reizen naar Irak en waarbij specifiek rekening wordt gehouden met het feit dat zij als vreemdeling in Irak een belangrijk doelwit vormen voor terroristen, opstandelingen en criminelen, alsmede uit het artikel van De Morgen, blijkt weliswaar dat zich in Basra sporadisch nog aanslagen voordoen doch hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de situatie beantwoordt aan het gestelde in artikel 48/4, § 2, c). Uit de informatie zoals bij de verweernota gevoegd (rechtsplegingdossier, stuk 6, bijlage) en waarin op omstandige en gedetailleerde wijze wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in Zuid-Irak in het algemeen en in verzoekers regio van herkomst in het bijzonder, blijkt dat de situatie, ondanks dat er zich nog sporadisch aanslagen voordoen, niet van die aard is dat er voor burgers een reëel risico voorhanden is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS